

C-831/19. sz. ügy

**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás**

A benyújtás napja:

2019. november 14.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Tribunale di Milano (Olaszország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. október 31.

Felperesek:

Banco di Desio e della Brianza SpA

Banca di Credito Cooperativo di Carugate e Inzago sc

Intesa Sanpaolo SpA

Banca Popolare di Sondrio s.c.p.a

Cerved Credit Management SpA

Alperesek:

YX

ZW

Az alapeljárás tárgya

Végrehajtási eljárás – Ingatlanvégrehajtás

Az előzetes döntéshozatalra utalás tárgya és jogalapja

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének és a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv (HL 1993. I 95., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás:

15. fejezet, 2. kötet, 288. o.) 6. és 7. cikkének értelmezése különösen olyan helyzetben, amelyben valamely kezes a fogyasztóvédelmi szabályozásra hivatkozással valamely szerződési feltétel tisztességtelen jellegének vizsgálatára kéri a bíróságot.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

a) Ellentétes-e – és ha igen, milyen feltételek esetén – a 93/13/EGK irányelv Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összefüggésben értelmezett 6. és 7. cikkével a felvázolthoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja, hogy a végrehajtási bíróság felülvizsgálja valamely jogerőre emelkedett bírósági végrehajtható okirat lényeges tartalmát, amennyiben a fogyasztó a saját jogállásának tudatában (amely tudatot az alkalmazandó jog korábban kizárt) ilyen felülvizsgálatot kér?

b) Ellentétes-e – és ha igen, milyen feltételek esetén – a 93/13/EGK irányelv Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összefüggésben értelmezett 6. és 7. cikkével a nemzetihez hasonló olyan szabályozás, amely valamely szerződési feltétel tisztességtelen jellegének megállapítására vonatkozó, jogerőre emelkedett hallgatólagos határozatra figyelemmel kizárja, hogy a fogyasztó által előterjesztett végrehajtási kifogást elbíráló végrehajtási bíróság e feltétel tisztességtelen jellegét megállapítsa, továbbá úgy kell-e tekinteni, hogy ez a bíróság ezt akkor sem teheti meg, ha a jogerőre emelkedés időpontjában hatályos és alkalmazandó jog szerint a feltétel tisztességtelen jellegét azért nem lehetett vizsgálni, mert a kezes nem minősülhetett fogyasztónak?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

Alapjogi Charta

93/13/EGK irányelv

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

Decreto legislativo 6 settembre 2005, n. 206 (2005. szeptember 6-i 206. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet; a továbbiakban: fogyasztóvédelmi törvénykönyv), különösen a 33. cikk 1. bekezdése és 2. bekezdésének t), valamint u) pontja:

„1. A fogyasztó szolgáltatóval megkötött szerződéseiben tisztességtelennek minősülnek azok a feltételek, amelyek a jóhiszeműség követelményével ellentétben a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéznek elő a fogyasztó kárára.

2. Az ellenkező bizonyításáig vélelmezni kell, hogy tisztességtelenek azok a feltételek, amelyek tárgya vagy hatása az, hogy:

[...]

t) a fogyasztó terhére jogvesztő határidőket, a kifogások előterjesztéséhez való joggal kapcsolatos korlátozásokat, a bíróság joghatóságától való eltéréseket, a bizonyítékok előterjesztésére vonatkozó korlátokat, a bizonyítási teher megfordulását vagy módosulását, a harmadik személyekkel fennálló jogviszonyok keretében a szerződési szabadsággal kapcsolatos korlátozásokat írnak elő;

u) a jogviták elbírálására a fogyasztó lakóhelyének vagy kézbesítési címének bíróságától eltérő bíróság joghatóságát kötik ki [...]"

valamint a 36. cikk:

„1. A 33. és 34. cikk értelmében tisztességtelennek minősülő feltételek semmiek, a szerződés fennmaradó része azonban továbbra is érvényes.

[...]

3. A semmisségre kizárólag a fogyasztó hivatkozhat és azt a bíróság hivatalból vizsgálhatja”.

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 2005. november 18-án a Banco di Desio kezességi szerződéseket kötött YX-szel és ZW-vel. E kezességi szerződések egy gazdasági társaság (a továbbiakban: főkötelezett) szerződésen alapuló tartozásainak biztosítékát képezték.
- 2 A Banco di Desio egy, ellentmondás tárgyát nem képező, így jogerőre emelkedett fizetési meghagyás kibocsátását követően az YX és ZW tulajdonát képező vagyontárgyakra vonatkozóan (fele-fele arányban) ingatlanvégrehajtási eljárást indított.
- 3 A fent említett eljárásba belépett az YX, ZW, valamint a főkötelezett részére különböző jogcímenek hitelező többi felperes is.
- 4 ZW a 2013. június 29-i átruházási okirat révén a részesedések 22%-át megszerezve a főkötelezett tulajdonosává vált. Mindazonáltal nem áll rendelkezésre olyan adat, amely szerint ZW a főkötelezett keretében társasági tisztséget töltött volna be. Ezenfelül ZW egy másik gazdasági társaság munkavállalója.
- 5 A kérdést előterjesztő bíróság e körülmények alapján YX-nek, a főkötelezett törvényes képviselőjének esetleges fogyasztói minőségét kizárta, azt azonban elfogadta, hogy ZW fogyasztónak minősülhet.

Az alapeljárás feleinek főbb érvei

- 6 A felperesek – tekintettel arra, hogy ZW a főkötelezett tagja, és hogy YX-szel, a főkötelezett törvényes képviselőjével házassági kapcsolatban áll – vitatják ZW fogyasztói minőségét.
- 7 Ezenfelül abból, hogy a főkötelezett részesedéseinek 22%-a ZW tulajdonát képezi, az következhet, hogy ZW részesedhet a vállalkozási nyereségből, amely elegendő ahhoz, hogy akár ZW egyedüli jövedelmét képezze.
- 8 Végezetül, arra hivatkoznak, hogy a kérdést előterjesztő bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a trösztellenes rendelkezések állítólagos megsértését illetően.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 9 A Corte di cassazione (semmtőlészék, Olaszország) ítélezési gyakorlata szerint a jogerő nem csak a határozat kifejezett meghozatalára, hanem annak a logikai-jogi előfeltételeit – akár közvetetten – képező okokra is kiterjed. E megközelítés valamely pénzösszeg megfizetésére kötelező, ellentmondás előterjesztésének hiányában jogerőssé váló fizetési meghagyás esetében is alkalmazható nemcsak az érvényesített követelést, hanem az annak alapját képező okiratot illetően is, így kizárja a kérelem indoklása céljából előadott okok további vizsgálatát.
- 10 Ez, az ítélezési gyakorlatban kidolgozott, úgynevezett közvetett jogerő elve azon a logikus érven alapul, hogy amennyiben a bíróság elbírált egy adott kérdést, nyilvánvaló módon nem azzal ellentétesen bírálta el a kifejezetten elbírált kérdéshez képest előkérdésnek minősülő többi kérdést.
- 11 Márpedig a hitelező a fizetési meghagyás kibocsátását követően a fizetési felszólítás előzetes kézbesítése révén végrehajtási eljárást indíthat a lefoglalásról történő értesítéssel. Közelebbről, a hitelező a végrehajtható okirat alapján ingatlanvégrehajtás révén (a lefoglalásról szóló értesítéssel) végrehajtja az adósának ingatlanon fennálló dologi jogát.
- 12 A Corte di cassazione (semmtőlészék) ítélezési gyakorlata szerint a bírósági alapeljárástól eltérően a végrehajtási eljárás „nem egyetlen végső határozat meghozatalára irányuló cselekmények folyamatos egymásutániségában, hanem egymást követő részlejárásokban, vagyis eltérő határozatok meghozatalára irányuló cselekmények önálló sorozataként jelenik meg”. A bíróság ugyanis a végrehajtási eljárás keretében olyan utasítási jogköröket gyakorol, amelyek „a végrehajtási eljárást alkotó cselekmények elvégzésének sürgösség és lehetőség szerint történő szabályozása céljából a végrehajtási eljárás irányítására korlátozódnak”. Következésképpen a végrehajtási eljárás keretében a bíróság nem gyakorol határozathozatali jogot.
- 13 A kérdést előterjesztő bíróság a végrehajtási bíróság által hivatalból gyakorolható jogköröket illetően egyébiránt rámutat arra, hogy a végrehajtási eljárás feltétele,

hogy legyen érvényes végrehajtható okirat. Következésképpen a végrehajtható okiratnak a végrehajtás teljes időtartama alatt érvényesnek kell maradnia, máskülönben végrehajthatatlanná válik. A végrehajtási bíróság tehát a végrehajtási eljárás kezdetekor és annak teljes időtartama alatt jogosult és köteles is ellenőrizni, hogy létezik-e végrehajtható okirat, mivel annak hiányában meg kell szüntetnie az eljárást. A végrehajtási bíróság hivatalból gyakorolható jogköre mindazonáltal kizárólag a végrehajtható okirat létezésének vizsgálatára korlátozódik és nem terjedhet ki a végrehajtható okirat „lényeges tartalmának” vizsgálatára.

- 14 A kérdést előterjesztő bíróság ezt követően emlékeztet a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára, amelynek értelmében „[a] [...] 93/13/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (1) bekezdését és 2. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy ez az irányelv alkalmazandó az olyan ingatlanbiztosítékot alapító szerződésre, amely természetes személyek és valamely hitelintézet között jött létre e hitelintézet felé valamely gazdasági társaság által hitelszerződés alapján vállalt kötelezettségek biztosítása érdekében, ha ezek a természetes személyek szakmai tevékenységükön kívül eső célból jártak el, és nincs funkcionális jellegű kapcsolatuk az említett társasággal, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata” (a Bíróság 2016. szeptember 14-i Dumitraş végzése, C-534/15, EU:C:2016:700).
- 15 Az olasz Corte di cassazione (semmitőszék, Olaszország) nemrégiben ehhez hasonló megközelítést fogadott el. A Corte di cassazione (semmitőszék) a 2018. december 13-i 32225. sz. ítéletével úgy ítélte meg, hogy a fogyasztóvédelmi rendelkezések valamely tag által a társaság javára megkötött kezességi szerződéssel összefüggésben való alkalmazandóságának szubjektív feltételeit a kezességi szerződés (és nem az ettől elkülönülő alapszerződés) felei vonatkozásában kell vizsgálni, ennek során jelentőséget tulajdonítva a társaság tőkéjében való részesedés mértékének, valamint annak, hogy a kezes adott esetben a kezességgel biztosított társaság ügyvezetője. Mindazonáltal kiemelendő, hogy a Corte di cassazione (semmitőszék) e határozatot megelőzően állandó ítélkezési gyakorlatában úgy ítélte meg, hogy kezességi szerződés esetén a fogyasztói minőség szubjektív feltételének a biztosított kötelezettséghez kell kapcsolódnia, figyelembe véve, hogy a kezes kötelezettsége a biztosított kötelezettséghez képest járulékos jellegű.
- 16 A kérdést előterjesztő bíróság ezt követően emlékeztet a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára, amelynek értelmében „az irányelv által létrehozott védelmi rendszer azon az elven alapul, miszerint a fogyasztó az eladóhoz vagy szolgáltatóhoz képest hátrányos helyzetben van, mind tárgyalási lehetőségei, mind pedig tájékozottsági szintje tekintetében, amely helyzet az eladó vagy szolgáltató által előzetesen meghatározott feltételek elfogadásához vezet, anélkül hogy a fogyasztó befolyásolni tudná ezek tartalmát” és „[a] 93/13 irányelv 6. cikkében kitűzött célkitűzés – amely arra kötelezi a tagállamokat, hogy írják elő, hogy a tisztességtelen feltételek nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve – nem érhető el, ha a fogyasztóknak maguknak kell az ilyen feltételek tisztességtelen voltára hivatkozni. Olyan jogviták esetén, amelyeknek értéke

gyakran nem túl magas, az ügyvédi díjak mértéke magasabb lehet, mint a szóban forgó összeg, és ez a tény elriaszthatja a fogyasztót attól, hogy jogorvoslattal éljen valamely tisztességtelen kikötés alkalmazása ellen. Bár jó néhány tagállamban az eljárási szabályok lehetővé teszik, hogy ilyen jogvitákban a magánszemélyek saját magukat képviseljék, fennáll az a nem elhanyagolható kockázat, hogy a fogyasztó tájékozatlanságból nem hivatkozik a vele szemben alkalmazott kikötés tisztességtelen voltára. Ebből következően csak akkor érhető el a fogyasztók hatékony védelme, ha a nemzeti bíróságnak lehetősége van az ilyen kikötések hivatalból történő értékelésére” (a Bíróság 2000. június 27-i *Océano Grupo Editorial és Salvat Editores* ítélete, C 240/98–C 244/98, EU:C:2000:346, 25. és 26. pont).

- 17 A kérdést előterjesztő bíróság rámutatott arra, hogy az, ami az *Océano* ítéletben a bíróság számára pusztán lehetőséget jelentett, a 2009. június 4-i *Pannon GSM Zrt.* ítélettel (C-243/08, EU:C:2009:350) a feltétel tisztességtelen jellegének hivatalból történő vizsgálatára vonatkozó tényleges kötelezettséggé vált, amennyiben a bíróság rendelkezésére állnak – a *Pannon* ítélet 35. pontjában szereplő megfogalmazás szerint – „az e tekintetben szükséges ténybeli és jogi elemek” (azzal, hogy továbbra is be kell szerezni a fogyasztó arra vonatkozó nyilatkozatát, hogy hivatkozni kíván a feltétel tisztességtelen és nem kötelező jellegére). E kötelezettség összhangban áll a bíróság arra vonatkozó feladatával, hogy biztosítsa a 93/13 irányelv rendelkezéseinek célját képező védelem hatékony érvényesülését.
- 18 A Bíróság továbbá megállapította, hogy a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése „olyan kötelező erejű rendelkezés, amely az egyik szerződő fél hátrányosabb helyzetére tekintettel arra irányul, hogy a szerződő felek jogai és kötelezettségei tekintetében általa megállapított formális egyensúlyt a szerződő felek egyenlőségét helyreállító, valódi egyensúllyal helyettesítse”, és hogy „[a]zon közérdek jellege és jelentősége, amelyen az irányelv által a fogyasztóknak biztosított védelem alapul, indokolja továbbá, hogy a nemzeti bíróság hivatalból legyen köteles vizsgálni valamely szerződéses feltétel tisztességtelen jellegét, ezzel ellensúlyozván a fogyasztó és az eladó vagy szolgáltató közötti egyenlőtlen helyzetet” (a Bíróság 2006. október 26-i *Mostaza Claro* ítélete, EU:C:2006:675, 36. és 38. pont). A 93/13 irányelv által a fogyasztó számára biztosított védelem alapját képező érdek jelentőségét a Bíróság azokban a határozataiban is megerősítette, amelyekkel – (a védelem tényleges érvényesülésének elvével együtt a tagállamok eljárási autonómiája elvének korlátját képező) egyenértékűség elvére tekintettel – a 93/13 irányelv 6. cikkét azokhoz a nemzeti rendelkezésekhez hasonlította, amelyek a hazai jogrendben közrendi szabályoknak minősülnek (többek között: a Bíróság 2016. december 21-i *Gutiérrez Naranjo* ítélete, C-154/15, C-307/15 és C-308/15, EU:C:2016:980, 54. pont).
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint azok a határozatok is ide tartoznak, amelyek egyszer az egyenértékűség elvének, másszor pedig a védelem tényleges érvényesülése elvének alkalmazásával a bizonyítás hivatalból történő lefolytatásához való jogkört tulajdonítottak a nemzeti bíróságnak (többek között: 2010. november 9-i *VB Pénzügyi Lízing Zrt.* ítélet, C-137/08,

ECLI:EU:C:2010:659), és azok a határozatok is, amelyek értelmében bizonyos feltételek esetén lerontható a jogerő.

- 20 A kérdést előterjesztő bíróság ez utóbbiak közül emlékeztet a Bíróság 2009. október 6-i Asturcom ítéletére (C-40/08, EU:C:2009:615), amelynek 53. pontjában a Bíróság megállapította, hogy „ha valamely jogerős választottbírósági ítélet végrehajtására irányuló kereset ügyében eljáró nemzeti bíróságnak a nemzeti eljárási szabályok értelmében hivatalból kell értékelnie a választottbírósági kikötés és a nemzeti közrendi szabályok közötti ellentmondást, akkor e bíróságnak hivatalból kell értékelnie e kikötésnek a szóban forgó irányelv 6. cikke szerinti tisztességtelen jellegét is”.
- 21 A Bíróság ebben az ítéletben kizárta, hogy valamely meg nem támadott és a fogyasztó részvétele nélkül lefolytatott eljárásban meghozott választottbírósági ítélet végrehajtására irányuló kereset ügyében eljáró spanyol bíróság hivatalból megállapíthassa valamely szerződési feltétel (az adott ügyben a választottbíróság székhelyét meghatározó feltétel) tisztességtelen jellegét.
- 22 A kérdést előterjesztő bíróság előadja, hogy Trstenjak főtanácsnok ugyanebben az ügyben eltérő következtetésre jutott, mivel úgy vélte, hogy a nemzeti bíróság által hivatalból történő észlelés a fogyasztóvédelem 93/13 irányelv által követett céljának jobban megfelel, és hogy a végrehajtható okirat keletkezésének eredményező eljárásban (amely – többek között – konkrétan nem bíróság előtt zajlott) a fogyasztó tétlensége a végrehajtható okirat érvényesítése keretében orvosolható.
- 23 A kérdést előterjesztő bíróság kétli, hogy a Banco di Desio és ZW által megkötött kezességi szerződés megfelelné a 206. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 33. cikke 2. bekezdése u) pontjának (és a 93/13 irányelv ennek megfelelő rendelkezésének).
- 24 A nemzeti szabályok és ítélkezési gyakorlat szerint, mivel ZW nem terjesztett elő ellentmondást az említett fizetési meghagyás ellen, a fizetési meghagyás jogerőssé vált, konkrétan úgy kell tekinteni, hogy a Banco di Desio ZW-vel megkötött szerződésében szereplő feltételek [nem] tisztességtelen jellege immár közvetett jogerő tárgyát képezi.
- 25 A hitelezők álláspontja szerint ez az Asturcom ítélet tükrében is kizárja a szerződési feltételek tisztességtelen jellegének vizsgálhatóságát.
- 26 A kérdést előterjesztő bíróság mindazonáltal – egyrészt az olasz jogrendszer és a spanyol jogrendszer között fennálló eltéréseket, másrészt pedig a konkrét ügy sajátosságait figyelembe véve – kétli, hogy ez az ítélkezési gyakorlat közvetlenül alkalmazható lenne.
- 27 Először is, az Asturcom által indított eljárás nem volt kontradiktórius eljárás és annak végén a bíróság (a már a végrehajtható okirat keletkezésekor tétlen) adós

(fiziológiai) távollétében kizárólag arról határozhatott, hogy általánosságban elrendelje-e végrehajtást.

- 28 A jelen eljárásban viszont a már perbe bocsátkozott adós jelezte, hogy hivatkozni kíván a szerződési feltételek (esetleges) tisztességtelen jellegére. Következésképpen az adós abbahagyta a jogerős ítélet meghozatalát megelőző hallgatását. Az adós a fogyasztói jogállására való hivatkozást követően aktív szerepet töltött be, és úgy nyilatkozott, hogy számos feltétel esetében kíván hivatkozni a tisztességtelen jellegre.
- 29 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság a konkrét ügy sajátosságait illetően előadja, hogy a fizetési meghagyások kibocsátásának időpontjában a Bíróság még nem fogadta el azokat a határozatokat, amelyekben megjelölte, hogy melyek azok a feltételek, amelyek fennállása esetén a kezes is fogyasztónak tekinthető. Következésképpen, az említett időpontban ZW a fizetési meghagyással szembeni ellentmondás keretében sem hivatkozhatott a szolgáltatóval megkötött szerződésben szereplő feltételek tisztességtelen jellegére, ZW (éppen a Corte di cassazione [semmitőszék] állandó ítélkezési gyakorlata alapján) nem vizsgálhatta, hogy saját maga fogyasztói jogállással rendelkezik-e.
- 30 Következésképpen ZW véltlen tudatlansága miatt nem dönthetett tudatosan arról, hogy élni kíván-e az általa adott esetben végzett szakmai tevékenységen kívül eső célból szerződést kötő természetes személyként őt megillető védelemmel. Ilyen tudatos döntésre csak a végrehajtási eljárás megindítását követően, olyan időpontban volt lehetősége, amelyben azonban a fizetési meghagyásokban szereplő határozatok a nemzeti jog szerint nem dönthetők meg.
- 31 A kérdést előterjesztő bíróság tehát arra kíván választ kapni, hogy a konkrét helyzetben alkalmazandó jog alkalmas lehet-e arra, hogy a 93/13 irányelvet átültető nemzeti szabályozás által a fogyasztónak biztosított jogok gyakorlását ellehetetlenítse vagy túlzottan megnehezítse, és hogy az adós hatékony védelme biztosításának szükségessége lehetővé teszi-e a valamely fizetési meghagyás kibocsátásának alapját képező szerződés feltételei tisztességtelen jellegének vizsgálatát akkor is, ha e fizetési meghagyás – ellentmondás hiányában – jogerőre emelkedett.
- 32 A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdést illetően megjegyzi, hogy – a nemzeti eljárásjogi elvekre tekintettel – a kezességi szerződés feltételei tisztességtelen jellegének hiánya implicit módon jogerőre emelkedhet.
- 33 Ebből egyrészt az következik, hogy érdemi eljárásban e feltételek tisztességtelen jellegére nem lehet hivatkozni, másrészt pedig az, hogy a végrehajtási kifogás nem fogadható el, amennyiben olyan joglapokon alapul, amelyeket a félnek a végrehajtható okirat meghozatala során kellett volna felhoznia.
- 34 A Bíróság a 2017. január 26-i Banco Primus (EU:C:2017:60) ítéletében kizárta, hogy a nemzeti szabályozás ellentétes lenne a 93/13 irányelvvel abban a részében,

amelyben a spanyol rendelkezés „tiltja a nemzeti bíróság számára valamely, eladóval vagy szolgáltatóval kötött szerződés feltételei tisztességtelen jellegének hivatalból történő felülvizsgálatát, amennyiben a szerződés feltételei összessége jogszerűségének tárgyában, ezen irányelvre tekintettel már jogerőre emelkedett határozatot hoztak” (49. pont). Mindazonáltal a Bíróság ugyanebben az ítéletben megállapította, hogy „egy vagy több olyan szerződési feltétel esetén, amely esetlegesen tisztességtelen jellegét nem vizsgálták a vitatott szerződés korábbi bírósági felülvizsgálatának keretében, amely jogerőre emelkedett határozattal zárult, a 93/13 irányelvet akként kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti bíróságnak, amelyhez a fogyasztók rendkívüli járulékos kifogás keretében rendszerint fordulnak, a felek kérelmére, vagy amennyiben rendelkezik az ehhez szükséges jogi és ténybeli elemekkel, hivatalból értékelnie kell az említett szerződés egyéb feltételeinek esetlegesen tisztességtelen jellegét” (54. pont), és hogy „olyan esetben, ha a vitatott szerződés korábbi vizsgálata során, amely jogerőre emelkedett határozat elfogadásához vezetett, a nemzeti bíróság a szerződés egyetlen vagy csak bizonyos feltételeinek a 93/13 irányelv tekintetében, hivatalból történő vizsgálatára szorítkozott, ez az irányelv azt írja elő az olyan nemzeti bíróság számára, mint az alapügyben eljáró bíróság, amelyhez a fogyasztók rendkívüli járulékos kifogás keretében rendszerint fordulnak, hogy a felek kérelmére, vagy amennyiben rendelkezik az ehhez szükséges jogi és ténybeli elemekkel, hivatalból értékelje az említett szerződés egyéb feltételeinek esetlegesen tisztességtelen jellegét. Ilyen felülvizsgálat hiányában ugyanis a fogyasztóvédelem tökéletlennek és elégtelennek bizonyulna, és a 93/13 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglaltakkal szemben nem lenne sem megfelelő, sem hatékony eszköz ahhoz, hogy az érintett feltétel alkalmazását megszüntessék” (52. pont).

- 35 A kérdést előterjesztő bíróság a fentiek alapján úgy ítéli meg, hogy a Bíróság – habár a közvetlen jogerő leronthatóságát kizárta – nem vizsgálta meg, hogy a közvetett jogerőhöz hasonló jogintézmény összeegyeztethető-e a 93/13 irányelv 6. és 7. cikkével, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével.
- 36 A kérdést előterjesztő bíróság ezért kérdésként veti fel, hogy a jogerő alapját képező jogi helyzetek bizonyosságának igénye a határozat állandóságát illetően mind közvetlen, mind pedig közvetett jogerő esetében ugyanazokat a joghatásokat képes-e kiváltani, vagy hogy – ezzel ellentétben – a 93/13 irányelv Charta 47. cikke alapján értelmezett 6. és 7. cikke szerint a közvetett jogerő lerontható, ha a (közvetett) jogerőre emelkedett határozat nyilvánvalóan ellentétes a hatékony jogorvosláthoz való joggal.
- 37 Másképpen megfogalmazva: a kérdést előterjesztő bíróság kérdésként veti fel, hogy a 93/13 irányelv Charta 47. cikkével összefüggésben értelmezett 6. és 7. cikkéből eredő, hatékony védelemhez való jog lehetővé teszi-e, hogy a fogyasztó végrehajtási kifogás révén megtámadja az olyan bírósági határozat tartalmát, amely – bár abban a bíróság kifejezetten nem foglalt állást valamely szerződés feltételeinek tisztességtelen jellegét illetően – már jogerőre emelkedett.